

[Arne Bjerregaard]

det tager vi med i beregningen af det udlejedes værdi, for så bliver der faktisk kun det tilbage, der er afsat til udvendig vedligeholdelse – ja, undertiden mindre end det. Hvad skal den stakkels udlejer så gøre? Derfor vil jeg altså gerne spørge ministeren: var det ikke vores intentioner, og mener ministeren ikke, det ville være rimeligt, at vi sagde, at det, vi afsætter til udvendig vedligeholdelse, ikke skal medregnes, når man vurderer det udlejedes værdi, hvis lejen skal nedsættes? Vi skal bruge den omkostningsbestemte leje, men vi ved, at den i mangfoldige tilfælde er for høj, og så sætter man den ned. Der er det altså jeg gerne vil have at man siger: det skal i alt fald gøres, de midler skal bruges, og det vedrører ikke det udlejedes værdi.

Jeg er vidende om fra pressen, at der vercerer nogle sager imod Københavns kommune, og jeg har tilladt mig at se på et par af kommunens ejendomme. Når vi nu laver dette, kunne det så ikke tænkes, at Københavns kommune, som jo ikke er mindre begavet end andre, kunne udnytte mulighederne for at få deres ejendomme sat i stand af Investeringsfonden og tømme Investeringsfonden for den milliard? Jeg ved ikke, om Københavns kommune kan gøre det, men Københavns kommune har vel de samme rettigheder og de samme pligter som andre. Kunne det ikke tænkes, at de fandt en interesse i at sige: nå ja, det har vi jo ikke penge til, for vi har brugt lejen til noget andet – det må de private ikke, men det må Københavns kommune åbenbart – der er en milliard kroner, den bruger vi ved at sige: værsgo Investeringsfond, vi kan ikke klare det, så må I klare det? Jeg vil i alt fald gerne sikre mig, at det ikke sker. Derfor vil jeg spørge ministeren: kan det ske? Foreligger denne mulighed efter det, der her foreslås?

Til sidst må jeg sige om boligsikringen, at jeg er ikke så glad ved, at boligministeren vil indføre nye principper, nye retsbegreber, ny familiepolitisk målsætning i boligsikringsloven. Jeg forstår da godt, at man vil tage hensyn til barnets tarv, at man ønsker, at barnet i skilsmissegager også skal tilgodeses. Jeg siger bare: er det her, man skal prøve på at gennemføre ny familiepolitik? Derfor vil jeg spørge ministeren, om ministeren ikke vil tage punkt 1 ud af lovforslaget om ændring af boligsikringsloven.

Mølgaard (DR):

Retsforbundet beklager meget, at der er kommet slæder i vejen for boligforbedringer og byfornyelse, som næsten alle finder indlysende nødvendige og fornuftige. Retsforbundet ser da også med megen sympati på det forhold, at regeringen søger veje til at afbøde den ulykke, VKZ-initiativet med en bremse af byfornyelsesloven har skabt, men vi må beklage, at regeringen tilsyneladende intet eller i hvert fald meget lidt har lært af den kritik mod en side i byfornyelsesloven, som fremførtes fra flere af dem, der var med til lovens gennemførelse og/eller ikke var med til at bremse denne. Bl. a. fra retsforbundets side efterlystes i sin tid kraftigt et værn mod spekulation i byfornyelsesprocessen, et stop for kapitaliseringsmulighed for offentliges og lejeres midler. Her var der fordelingspolitisk og social urimelighed i byfornyelsesloven, vel ikke – måtte det forekomme – fordi socialdemokratiet inklusive regeringen ligefrem elskede det, men fordi man ville bruge det, altså den sociale urimelighed, som lokkedam over for V og K og – hvem ved – måske også Z til at få dem til at undlade at sabotere byfornyelseslovens stadfæstelse.

Når nu dette ikke lykkedes alligevel, fordi disse partier var endnu mere spekulationskrævende, burde regeringen have sadlet om og have spillet ud med et lige så omfattende byfornyelsesforslag som det vedtagne, men blokerede, men vel at mærke et forslag rettet pænt ind til anstændighed. Så blev det en meget, meget bedre byfornyelseslov, et kommende folketing efter et valg kunne sikre stadfæstelsen af ved fornyet vedtagelse. Men se om regeringen gør det. Det er afslørende for regeringens, ja, for socialdemokratiets politik. Man blotter sig, og alle burde kunne se, at socialdemokratiets snak ved højtidelige lejligheder om aversion mod spekulation er mundsvejr. Kanal 22 burde tage emnet op til vurdering i en moralleg. De nøgne kendsgerninger er næsten uomtvistelige. Socialdemokratiet og regeringen siger ét i valgkampe og i boligpolitiske hvidbøger, men gør noget ganske andet i den praktiske gerning, selv hvor ingen kan hævde, at der foreligger nogen parlamentarisk endsige nogen europæisk nødvendighed af dette.

Selv når man afstår fra den større og mere perspektivrige gerning, der ligger i at få en